

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupen JUDr. Robertem Jehnem, advokátem se sídlem Washingtonova 1567/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, **za účasti osoby zúčastněné na řízení:** Český rybářský svaz, z. s., Západočeský územní svaz, se sídlem Tovární 281/5, Plzeň, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2021, č. j. 18 A 42/2020-73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce, JUDr. Roberta Jehneho, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Městský soud shora uvedeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2020, č. j. 38625/2020-MZE-16231, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaný podle § 77 odst. 2 správního řádu vyslovil nicotnost rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne

27. 9. 2017, č. j. 3102/ZZ/17-5, jímž krajský úřad změnil na základě žádosti žalobce rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 10. 11. 2000, č. j. 2645/179/2000-2220, o vyhlášení rybářského revíru č. 433 061 Verněřovský potok 1 a přenechání výkonu rybářského práva v něm tak, že byla z daného revíru vyňata vodní nádrž „Bílý Halštrov“ nacházející se na pozemcích p. č. XA v k. ú. Podhradí u Aše a p. č. XB v k. ú. Dolní Paseky (jejichž vlastníkem je žalobce), rovněž byl změněn popis rybářského revíru, postup zarybňování, způsob hospodaření a maximální počty vydávaných povolenek k lovu. Dále byla napadeným rozhodnutím žalovaného vyslovena nicotnost části rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 13. 2. 2015, č. j. 413/ZZ/15-4, v rozsahu, kterým byl ustanoven rybářským hospodářem pro pstruhový rybářský revír č. 433 061 Verněřovský potok 1 J. V., nar. X, a část rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 18. 9. 2018, č. j. 3293/ZZ/18-6, v rozsahu, kterým byl ustanoven zástupcem rybářského hospodáře pro pstruhový rybářský revír č. 433 061 Verněřovský potok 1 Ing. P. V., nar. X (ve výroku rozhodnutí žalovaného o vyslovení nicotnosti ovšem slovo „zástupcem“ chybí – pozn. NSS).

[2] Závěr o nicotnosti uvedených rozhodnutí (resp. jejich částí týkajících se rybářského revíru č. 433 061 Verněřovský potok 1) odůvodnil žalovaný tím, že krajský úřad nebyl k jejich vydání věcně příslušný, neboť daný rybářský revír byl vyhlášen na území, v němž se nacházejí hraniční vody, a ke změně rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru a jeho přenechání do užívání, resp. Ke změně postupu zarybňování, způsobu hospodaření a ke změně popisu rybářského revíru, jakož i k ustanovení osob do funkcí rybářského hospodáře a jeho zástupce je tedy dle § 22 odst. 2 a 3 zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské stráž, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), v relevantním znění (dále jen „zákon o rybářství“), příslušný žalovaný, nikoliv krajský úřad.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného, proti němuž nelze dle § 77 odst. 5 správního řádu podat odvolání, resp. rozklad, žalobou u Městského soudu v Praze, který jí shora uvedeným rozsudkem vyhověl. Městský soud sice nepřisvědčil žalobcem uplatněné námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, avšak námitku, podle níž rozhodnutí krajského úřadu či jejich části nelze považovat za nicotné, shledal důvodnou. Městský soud obsáhle popsal podstatu institutu nicotnosti, přičemž vycházel zejména ze závěrů právní doktríny a citoval četnou judikaturu. Především zdůraznil, že nicotnost rozhodnutí zakládají pouze nejzávažnější, nejtěžší a nezhojitelné vady; v kontextu posuzované věci tedy městský soud zvažoval především vadu absolutní věcné nepřislušnosti rozhodujícího správního orgánu. Městský soud dal žalovanému zapravdu v tom, že v rybářském revíru č. 433 061, Verněřovský potok 1, se nacházejí hraniční vody, a krajský úřad tedy nebyl k provedení změny rozhodnutí o vyhlášení tohoto rybářského revíru, respektive k ustanovení rybářského hospodáře, věcně příslušný. Dle městského soudu se však nejednalo o věcnou nepřislušnost absolutní. V této souvislosti soud konstatoval, že věcnou příslušnost nelze vymezovat individuálně, tj. s ohledem na každý jednotlivý společenský vztah. Působnost správních orgánů v dané oblasti je vymezena vnitřní podobností a definována společnými znaky. Krajské úřady i žalovaný se nacházejí v systému orgánů státu v jedné institucionální a kompetenční struktuře, zákon tedy danou rozhodovací kompetenci svěřuje v některých případech krajským úřadům a v jiných žalovanému. Dle městského soudu tedy nelze bez dalšího konstatovat, že k vydání rozhodnutí ve správním řízení nebyl krajský úřad vůbec věcně příslušný, a že tedy jde o absolutní věcnou nepřislušnost.

pokračování

[4] Městský soud nepřisvědčil ani argumentaci žalovaného poukazující na § 77 odst. 1 správního řádu, část věty za středníkem, což městský soud zdůvodnil tím, že dané ustanovení míří na případy nedostatku funkční příslušnosti, o kterou však v posuzované věci nešlo.

[5] Dále městský soud poukázal na to, že dle názorů právní vědy zakládají nicotnost rozhodnutí pouze vady zjevné. Ani toto kritérium nebylo dle městského soudu naplněno, vzhledem ke kompetenční provázanosti žalovaného a krajských úřadů. Splnění rozhodného kritéria pro určení věcné příslušnosti, tj. zda se v rybářském revíru nacházejí hraniční vody, je totiž otázkou podrobného zkoumání skutkového stavu, nikoliv skutečností nutně na první pohled zjevnou. O tom dle soudu svědčí rovněž to, že ani žalovaný na daná rozhodnutí nezareagoval bezprostředně po té, co mu byla doručena.

[6] Další žalobní námitky týkající se porušení čl. 36 odst. 1 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod již městský soud neshledal důvodnými, Nejvyšší správní soud tedy vzhledem k rozsahu kasačních námitek nevidí důvod zde tyto úvahy blíže rekapitulovat.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce a osoby zúčastněné na řízení

[7] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž namítá, že městský soud vyšel z nesprávného výkladu § 77 odst. 1 správního řádu a dostatečně neodůvodnil některé své klíčové právní závěry.

[8] Stěžovatel se ztotožnil se závěrem městského soudu, podle něhož krajský úřad nebyl věcně příslušný k vydání rozhodnutí o změně rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru a ustanovení rybářského hospodáře, nesouhlasí však s tím, že nedostatek věcné příslušnosti na straně krajského úřadu nepředstavoval natolik zásadní vadu, aby způsoboval nicotnost daných rozhodnutí. Věcná příslušnost k vydání daných rozhodnutí dle stěžovatele jednoznačně vyplývá z § 21 a § 22 zákona o rybářství, přičemž ani městský soud o ní nepochyboval. Věcnou nepříslušnost krajského úřadu dle stěžovatele nelze zpochybňovat ani relativizovat či dovozovat jakousi „částecnou“ věcnou příslušnost krajských úřadů z toho, že jsou společně se stěžovatelem součástí určité institucionální a kompetenční struktury nebo že jim přísluší rozhodovat o více či méně podobných případech. Krajský úřad tedy dle stěžovatele nebyl k vydání daných rozhodnutí vůbec věcně příslušný, přičemž se jednalo o nepříslušnost absolutní a nespornou, podmínky pro prohlášení nicotnosti těchto rozhodnutí tak byly splněny. Dle stěžovatele vede názor zastávaný městským soudem k absurdním důsledkům, neboť by ve správním rozhodování existoval jeden „absolutně“ příslušný správní orgán a vedle něj neurčitý počet správních orgánů, které by byly sice věcně nepříslušné, nikoliv však absolutně, přičemž rozhodnutí těchto „relativně“ nepříslušných správních orgánů by za jistých okolností mohla být navzdory své nezákonnosti právně závazná a vynutitelná. Posuzování toho, zda se jedná o věcnou nepříslušnost absolutní, by pak dle stěžovatele vedlo ke snížení právní jistoty adresátů právních norem.

[9] Stěžovatel dále zdůraznil, že v posuzovaném případě byla věcná nepříslušnost krajského úřadu zjevná, neboť k jejímu rozpoznání postačuje skutečnost, že byl rybářský revír uznán ve svém umístění, a dále jakákoliv mapa České republiky; již z toho je i laikovi zjevné, že se jedná o hraniční revír.

[10] Stěžovatel citoval své vyjádření k žalobě, v němž zejména uvedl, že jeho věcná příslušnost k vydávání rozhodnutí týkajících se rybářských revírů v území, ve kterém se nacházejí hraniční vody, je zcela zřetelná, přičemž její nedodržení by mohlo vést k závažným mezinárodněprávním důsledkům, neboť při vyhlášení rybářského revíru nacházejícího se zčásti v hraničních vodách a při následném rozhodování o něm je třeba kromě úpravy obsažené v zákoně o rybářství zohlednit i mezinárodně právní souvislosti a závazky. Stěžovatel zdůrazňuje, že krajské úřady nejsou oprávněny vydávat rozhodnutí, jejichž vydávání náleží České republice, resp. příslušným ústředním orgánům státní správy a která mohou mít přeshraniční dopady. Pokud by takové rozhodnutí bylo považováno pouze za nezákonné, mohlo by dojít k situaci, kdy by se příslušný ústřední správní orgán o existenci takového rozhodnutí dozvěděl až po uplynutí lhůty k podání opravného či dozorčího prostředku, případně by se o ní vůbec nedozvěděl, což by vedlo k tomu, že by v důsledku pochybení věcně nepříslušného orgánu vznikly České republice mezinárodněprávní závazky, jejichž existence by si vůbec nebyla, ani nemohla být, vědoma. Touto argumentací stěžovatele předestřenou ve vyjádření k žalobě se městský soud dle stěžovatele nezabýval a napadený rozsudek je tedy v tomto ohledu nepřezkoumatelný. Městský soud měl dle stěžovatele přinejmenším uvést, proč navzdory závažným důvodům, pro něž zákonodárce svěřil danou rozhodovací pravomoc právě jen stěžovateli, nedosahuje pochybení krajského úřadu takové intenzity, aby zakládalo nicotnost jeho rozhodnutí.

[11] Městský soud rovněž dle stěžovatele dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že na posuzovanou věc nedopadá § 77 odst. 1 správního řádu, část věty za středníkem, na kterou stěžovatel odkazoval ve svém vyjádření. Stěžovatel trvá na tom, že daná část § 77 odst. 1 správního řádu stanoví výjimku z obecného pravidla zakotveného v části věty před středníkem. I kdyby se tedy týkala toliko funkční nepříslušnosti, je zřejmé, že zákonodárce považoval za vhodné tuto výjimku výslovně upravit. Pokud by tedy zamýšlel vyjmout z nicotnosti také rozhodnutí, která byla vydána správním orgánem podřízeným věcně příslušnému orgánu, pak by toto pravidlo v daném ustanovení jistě vyjádřil. Uvedl-li zákonodárce výslovně, že rozhodnutí není nicotné, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu, pak dle stěžovatele rozhodnutí vydané orgánem podřízeným věcně příslušnému správnímu orgánu naopak nicotné je, a to tím spíše, pokud ve věci rozhodne věcně příslušnému správnímu orgánu podřízený správní orgán, který není k vedení správního řízení v dané věci vůbec příslušný v žádné instanci.

[12] Na podporu svého právního názoru odkázal stěžovatel na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1999, sp. zn. 5 A 21/98, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2010, č. j. 1 As 36/2010-44, publ. pod č. 2096/2010 Sb. NSS (všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[13] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas s tvrzením stěžovatele, podle něhož je věcná nepříslušnost krajského úřadu nesporná – spornost této skutečnosti je dle žalobce zřejmá již z toho, že v dané věci zahájil soudní spor, přičemž soud podané žalobě vyhověl. Dodává, že pokud by se skutečně jednalo o zřejmou skutečnost, měla ji osoba zúčastněná na řízení namítat již v řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí krajského úřadu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 3102/ZZ/17-5, popřípadě by na ni měl reagovat stěžovatel, když mu bylo doručeno uvedené rozhodnutí. Dále se žalobce ztotožnil se závěrem městského soudu, podle něhož věcná nepříslušnost krajského úřadu nebyla takové intenzity, aby založila nicotnost daných rozhodnutí. Žalobce naopak nepřisvědčil závěrům,

pokračování

které stěžovatel dovodil z § 77 odst. 1 správního řádu, části věty za středníkem. Poukázal na to, že stěžovatelem citovaný rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1999, sp. zn. 5 A 21/98, byl vydán před účinností nynějšího správního řádu, tj. v době, kdy byly podmínky nicotnosti správních rozhodnutí dovozovány pouze judikaturou, přičemž se navíc tento rozsudek nezabýval vadou věcné nepříslušnosti, nýbrž nedostatkem pravomoci k vydání rozhodnutí. Napadený rozsudek městského soudu je dle žalobce zcela srozumitelný a přezkoumatelný.

[14] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ke kasační stížnosti pouze bez dalšího odkázala na své vyjádření k žalobě.

[15] Žalobce soudu dne 18. 5. 2023 zaslal další podání, v němž na podporu své argumentace především citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020, č. j. 3 As 209/2017-51, a usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. II. ÚS 3436/22, jímž byla ústavní stížnost podaná proti uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu odmítnuta jako zjevně neopodstatněná.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj k tomu pověřený zaměstnanec s náležitým právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[17] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Stěžovatel spatřuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku na jedné straně v jeho nezákonnosti způsobené nesprávným výkladem § 77 odst. 1 správního řádu ze strany městského soudu, na druhé straně namítá částečnou nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nevypořádání některých argumentů, které stěžovatel předestřel z pozice žalovaného ve vyjádření k žalobě.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť pouze je-li rozhodnutí přezkoumatelné, lze posuzovat jeho správnost. Již v rozsudku ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009-153, Nejvyšší správní soud konstatoval, že nezohlednění důvodů uvedených ve vyjádření žalovaného k žalobě nemůže představovat vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.: „Je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a proto nevypořádá-li se soud s argumentací žalovaného, pak tím může ovlivnit kvalitu a sílu svého právního názoru, nikoli však zatížit své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti.“ Ačkoliv tedy může nevypořádání argumentů předestřených ve vyjádření žalovaného k žalobě oslabovat argumentaci soudu, nemůže způsobovat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí – nanejvýš se může jednat o vadu řízení, která potenciálně může vést až ke zrušení daného rozhodnutí (viz

rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, publ. pod č. 3668/2018 Sb. NSS). Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že napadený rozsudek neshledal nepřezkoumatelným ani z jiných důvodů; z daného rozsudku je patrné, jak městský soud rozhodl, na základě jakých skutečností tak učinil a jakými logickými postupy dospěl ke svým závěrům.

[20] Nejvyšší správní soud se tedy dále zabýval posouzením správnosti závěru městského soudu, podle něhož rozhodnutí krajského úřadu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 3102/ZZ/17-5, a výše zmíněné části rozhodnutí krajského úřadu ze dne 13. 2. 2015, č. j. 413/ZZ/15-4, a ze dne 18. 9. 2018, č. j. 3293/ZZ/18-6, nejsou zatíženy vadami, které by způsobovaly jejich nicotnost. Nejprve se přitom Nejvyšší správní soud zabýval námitkami směřujícími proti městským soudem podanému výkladu § 77 odst. 1 správního řádu.

[21] Dle § 77 odst. 1 správního řádu, ve znění účinném od 1. 7. 2017, „*[n]icotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu*“ (důraz doplněn).

[22] Nejvyšší správní soud se otázkou nicotnosti správních aktů zabýval mnohokrát. Před výslovným vymezením pojmu nicotnost v nynějším správním řádu neobsahovala zákonná úprava definici nicotnosti; podstatu nicotnosti a rovněž skupinu vad, které ji způsobují, proto v té době vymezovala především teorie správního práva a judikatura správních soudů (viz např. městským soudem rovněž připomínaný rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 3. 1995, sp. zn. 6 A 28/94). Na tuto judikaturu následně navázal ve své rozhodovací činnosti rovněž Nejvyšší správní soud. Například v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, na který poukázal rovněž městský soud, vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu podstatu nicotnosti takto: „*Nicotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, non negotium, zdánlivý akt, pa-akt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost či dokonce procesní potrat) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není ‚běžným‘ rozhodnutím nezákonným, nýbrž ‚rozhodnutím‘, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě ‚běžných‘ vad správních rozhodnutí se na tato, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobilá vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím. Hledí se na něj, jako by vůbec neexistovalo, protože tedy jde o nezhojitelné právní nic. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času.*“

[23] V citovaném rozsudku rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rovněž poukázal na to (jak činí v napadeném rozsudku rovněž městský soud), že při tvorbě právní úpravy nicotnosti obsažené ve správním řádu se vedle závěrů doktríny a judikatury do značné

pokračování

míry projeví rovněž závěry německé teorie správního práva a právní úpravy obsažené v tamním správním řádu (zákon ze dne 25. 5. 1976, *Verwaltungsverfahrensgesetz*, dále jen „VwVfG“): „Podle § 44 odst. 1 VwVfG je správní akt nicotný, pokud obsahuje tak závažné vady, resp. trpí zvláště závažnými nedostatky, přičemž se zřetelem na všechny okolnosti je jeho nicotnost každému zcela zřejmá a je očividná. Podle zmíněné generální klauzule nicotnosti jsou nicotné takové správní akty, které trpí: a) obzvláště závažnou vadou, která je současně b) zjevná. Závažnost je kvalifikovaným pochybením, není prostou nezákonností. Pro posouzení zjevnosti vady vychází německá teorie a judikatura z tzv. *Evidenztheorie*, podle níž je vada zjevná tehdy, pokud by se základními okolnostmi případu seznámený laik došel bez dalšího k závěru, že správní akt musí být nicotný. Nicotnost rozhodnutí tak v případě generální klauzule nicotnosti vychází a je patrná z rozhodnutí samého.“

[24] Obecně se za vady způsobující nicotnost považuje zejména absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS, který byl sice zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 9/06, důvody jeho zrušení se však nevztahovaly k uvedeným závěrům).

[25] Také z rozsudků Nejvyššího správního soudu za dne 11. 12. 2013, č. j. 6 Ads 62/2013-57, a ze dne 23. 4. 2014, č. j. 6 Ads 87/2013-131, je patrné, že skutečnost, že rozhodnutí vydal věcně nepřislušný správní orgán, nemusí nutně zakládat nicotnost daného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v těchto rozsudcích dospěl k závěru, že Státní zemědělská a potravinářská inspekce nebyla příslušná k vydání rozhodnutí o přestupku spáchaném při prodeji potravin živočišného původu v prodejnách a prodejnách úsecích, kde dochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny, neboť v takovém případě byly k projednání věci příslušné orgány veterinární správy. Nejvyšší správní soud však konstatoval, že se v daných případech vzhledem k celkové koncepci zákonného vymezení kompetencí v oblasti kontroly potravin nejednalo o věcnou nepřislušnost absolutní. Dle § 14 odst. 1 a § 16 odst. 1 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, v relevantním znění, totiž prováděly kontrolu dodržování povinností stanovených tímto zákonem a) orgány ochrany veřejného zdraví, b) orgány veterinární správy, c) Státní zemědělská a potravinářská inspekce a d) Ústřední kontrolní a zkušební ústav zemědělský. Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že Státní zemědělská a potravinářská inspekce byla orgánem kompetentním ke kontrole potravin, nebylo proto možné bez dalšího konstatovat, že k vydání rozhodnutí nebyla vůbec věcně příslušná. V uvedených rozsudcích Nejvyšší správní soud používá pojmy „absolutní nedostatek věcné příslušnosti“ či „absolutní věcná nepřislušnost“, jen taková kvalifikovaná vada rozhodnutí přitom zakládá jeho nicotnost. Ve druhém ze zmiňovaných rozsudků Nejvyšší správní soud zdůraznil, že věcnou příslušnost nelze vymezovat individuálně, tj. s ohledem na každý jednotlivý společenský vztah, nýbrž druhově: právo vytváří okruhy věcí spojených vnitřní podobností, definuje je společnými znaky a tyto skupiny obsahově spřízněných věcí pak svěřuje k rozhodování jednotlivým správním orgánům. Nejvyšší správní soud přitom konstatoval: „Absolutní nedostatek věcné příslušnosti nastává tehdy, jestliže o věci nerozhoduje orgán k tomu určený, nýbrž orgán jiný –

takový, jemuž jsou k rozhodování svěřeny věci obsahově odlišné.“ K obdobným závěrům přitom Nejvyšší správní soud dospěl již např. v rozsudku ze dne 27. 1. 2005, č. j. 1 Afs 1/2004-58.

[26] Z uvedeného vyplývá, že městskému soudu lze přisvědčit v tom, že věcná nepříslušnost správního orgánu, který rozhodnutí vydal, nemusí nutně zakládat nicotnost daného rozhodnutí. Nicotnost zakládá pouze absolutní nedostatek věcné příslušnosti rozhodujícího správního orgánu. Rovněž lze s městským soudem souhlasit v tom, že nicotnost rozhodnutí zakládají obecně pouze vady rozhodnutí, které jsou zjevné, tedy vady, které je bez dalšího schopen rozpoznat i laik seznámený se základními okolnostmi daného případu.

[27] Od věcné příslušnosti správního orgánu (tj. jeho působnosti v dané oblasti právních vztahů a pravomoci vydat v tomto případě správní rozhodnutí) je přitom třeba odlišovat příslušnost funkční. Funkční příslušnost vyjadřuje, která vnitřní součást daného správního orgánu je určena v rámci tohoto správního orgánu rozhodnutí vydat (např. funkční příslušnost ministra k rozhodnutí o rozkladu). Nedostatek funkční příslušnosti skutečně nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí, nýbrž pouze jeho nezákonnost (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ads 74/2010-175, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2016, č. j. 1 As 38/2016-41, a tam citovanou odbornou literaturu – VEDRAL, J. *Správní řád: Komentář*. 2. aktualizované a rozšířené vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 666). Nejedná se tedy o otázku, k níž by se měla vztahovat první věta § 77 odst. 1 správního řádu, neboť ta hovoří o absolutní věcné nepříslušnosti, nikoliv o nepříslušnosti funkční: *„Nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu.“* Výjimka uvedená v části této věty za středníkem tak míří na zcela jinou situaci – rozhodování správního orgánu, který je nadřízeným orgánem správního orgánu věcně příslušného (k tomu srov. např. recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2023, č. j. 5 As 99/2021-60).

[28] Vzhledem k uvedenému je třeba korigovat městským soudem podaný výklad § 77 odst. 1 správního řádu, pokud se jedná o význam části za středníkem první věty tohoto ustanovení. Jak již bylo uvedeno, tato část zjevně nehovoří o funkční příslušnosti, jak uvedl městský soud v bodě 28 napadeného rozsudku, stanoví však výjimku z obecného pravidla, podle něhož je rozhodnutí vydané absolutně věcně nepříslušným správním orgánem nicotné. Na druhou stranu však nelze pouze ze zakotvení této výjimky bez dalšího *a contrario* dovozovat, že vydal-li rozhodnutí správní orgán podřízený orgánu věcně příslušnému, pak je takové rozhodnutí vždy nicotné, jak tvrdí stěžovatel. Z citovaného ustanovení vyplývá pouze to, že v případě, vydá-li správní orgán rozhodnutí, k jehož vydání není vůbec věcně příslušný (a jde tedy o orgán absolutně věcně nepříslušný), nelze takové rozhodnutí považovat za nicotné, pokud se jednalo o správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který byl k vydání rozhodnutí věcně příslušný. Dané ustanovení tedy ve vymezených případech zmírňuje dopady absolutní věcné nepříslušnosti správního orgánu, nic však nemění na základním pravidle, podle něhož pouze absolutní věcná nepříslušnost způsobuje nicotnost rozhodnutí.

[29] Shora předestřený výklad, podle něhož jen absolutní věcná nepříslušnost správního orgánu zakládá nicotnost rozhodnutí, nemá nijak absurdní či nepředvídatelné důsledky, jak

pokračování

namítá stěžovatel. Tento výklad totiž nepředpokládá existenci jakýchsi „částečně“ věcně příslušných správních orgánů ani nenarušuje právní jistotu adresátů veřejné správy. Daný výklad naopak odráží zájem na ochraně legitimního očekávání subjektů práva a jejich dobré víry, neboť vychází z toho, že dopady institutu nicotnosti samy o sobě představují podstatný zásah do těchto hodnot. Možnost prohlásit rozhodnutí nicotným totiž není omezena žádnou lhůtou, nicotnost rozhodnutí je tedy možné prohlásit i řadu let po té, co subjekty jednají v dobré víře v závaznost takového rozhodnutí. Pozastavuje-li se stěžovatel nad tím, že by dle výkladu zastávaného městským soudem rozhodnutí vydaná „relativně“ nepřislušným správním orgánem „za jistých okolností“ mohla být navzdory své nezákonnosti právně závazná a vynutitelná, nelze než upozornit, že se jedná o zcela běžný jev. Nezákonná správní rozhodnutí lze zrušit či změnit na základě řádných či mimořádných opravných prostředků, případně dozorčích prostředků, nebo zrušit na základě žalob či kasačních stížností ve správním soudnictví (či výjimečně na základě ústavní stížnosti), všechny tyto procesní prostředky (včetně žaloby na ochranu veřejného zájmu dle § 66 s. ř. s., srov. § 72 odst. 2 s. ř. s.) však mohou být využity pouze v rámci zákonem stanovených lhůt, přičemž jejich marným uplynutím se dané správní rozhodnutí stává nejen pravomocným (to již uplynutím lhůty pro podání řádného opravného prostředku, resp. jeho marným vyčerpaním), ale i konečným, a to i v případech, kdy trpí vadami, které by zakládaly jeho nezákonnost. Tento princip je výrazem skutečnosti, že po uplynutí stanovených lhůt podle zákonodárce již převládá zájem na ochraně právní jistoty a legitimního očekávání založených správním rozhodnutím nad zájmem na jeho bezvadnosti. I tato skutečnost je tedy jedním z důvodů, proč nicotnost rozhodnutí, která může být dle § 77 odst. 2 správního řádu nadřízeným správním orgánem prohlášena kdykoliv, zakládají pouze jeho nejtěžší vady. Z dikce § 77 odst. 1 správního řádu přitom vyplývá, že věcná nepřislušnost správního orgánu nepředstavuje takto závažnou vadu vždy, nýbrž pouze v kvalifikovaných případech (pokud daný správní orgán *vůbec* není věcně příslušný).

[30] Nejvyšší správní soud se tedy se zřetelem ke shora uvedeným závěrům zabýval v mezích kasačních námitek otázkou, zda krajský úřad byl, či nebyl absolutně věcně nepřislušný k vydání rozhodnutí, jež stěžovatel prohlásil za nicotná, tedy rozhodnutí, kterými krajský úřad rozhodl o změně rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru a o ustanovení rybářského hospodáře a jeho zástupce.

[31] Dle § 4 odst. 1 zákona o rybářství rybářský revír vyhláší na vodním toku, na rybníce nebo na uzavřené vodě svým rozhodnutím příslušný rybářský orgán. Rybářský orgán může změnit rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru, změní-li se podmínky rozhodné pro vyhlášení příslušného rybářského revíru nebo dojde-li ke změně podmínek rozhodných pro chov a podporu života ryb v příslušném rybářském revíru. Změna rozhodnutí může být provedena z vlastního podnětu příslušného rybářského orgánu nebo na žádost uživatele příslušného rybářského revíru nebo vlastníka rybníka nebo pozemku, na kterém se nachází uzavřená voda. Pro vyhlášení případných změn rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru nebo rozhodnutí o zrušení rybářského revíru platí ustanovení odstavců 1 až 3 (§ 4 odst. 6 zákona o rybářství).

[32] Orgány vykonávající státní správu rybářství podle zákona o rybářství jsou dle § 19 (dříve § 19 odst. 1) tohoto zákona a) obecní úřad obce s rozšířenou působností, b) městská část hlavního města Prahy určená statutem hlavního města Prahy, c) kraje v přenesené

působnosti, d) Ministerstvo zemědělství, e) Ministerstvo životního prostředí, f) správy národních parků, g) Ministerstvo obrany, h) celní úřady.

[33] Dle § 21 odst. 1 zákona o rybářství krajský úřad vyhlašuje, mění a zrušuje rybářský revír, který se nachází v obvodu jeho působnosti (§ 4 odst. 1, 6 a 7 tohoto zákona), s výjimkou rybářského revíru vyhlašovaného podle § 22 odst. 2, § 23 odst. 1 a § 24 odst. 2 zákona o rybářství. Podle odstavce 2 písm. e) téhož ustanovení krajský úřad v rybářském revíru vyhlášeném podle odstavce 1 a na rybníku v rybníkářství, který se nachází v obvodu jeho působnosti, na návrh uživatele rybářského revíru ustanovuje a odvolává rybářského hospodáře a jeho zástupce.

[34] Dle § 22 odst. 2 zákona o rybářství Ministerstvo zemědělství vyhlašuje, mění a zrušuje rybářský revír v případě, že se rybářský revír nachází na území více krajů, na území, v nichž se nacházejí hraniční vody, a to i na území národních parků a vojenských újezdů a pro potřeby státních podniků na jimi spravovaném území. Podle odstavce 3 písm. e) téhož ustanovení Ministerstvo zemědělství v rybářském revíru vyhlášeném podle odstavce 2 a na rybníku v rybníkářství, který se nachází na území více krajů nebo na území, jímž probíhají hraniční vody, nebo na území objektů důležitých pro obranu státu na návrh uživatele rybářského revíru ustanovuje a odvolává rybářského hospodáře a jeho zástupce.

[35] Městský soud dospěl ve shodě se stěžovatelem k závěru, že se v rybářském revíru č. 433 061 Vernéřovský potok 1, kterého se daná rozhodnutí krajského úřadu (resp. jejich části prohlášené za nicotné) týkají, nacházejí hraniční vody a k rozhodnutí o změně rozhodnutí o vyhlášení tohoto revíru a o ustanovení rybářského hospodáře v něm tedy nebyl dle § 21 a § 22 zákona o rybářství věcně příslušný krajský úřad, nýbrž stěžovatel. S tímto závěrem stěžovatel v kasační stížnosti souhlasil, zpochybnil však závěr městského soudu o tom, že věcná nepřislusnost krajského úřadu nebyla v posuzovaném případě absolutní a nemohla tedy založit nicotnost jeho rozhodnutí.

[36] Z citovaných ustanovení zákona o rybářství vyplývá, že jak stěžovatel, tak krajské úřady vykonávají státní správu rybářství. Obecně jsou k vyhlašování rybářských revírů a ke změně těchto rozhodnutí, jakož i k ustanovování rybářských hospodářů věcně příslušné krajské úřady, v zákonem stanovených případech je však věcná působnost k vydávání těchto rozhodnutí svěřena jiným správním orgánům – stěžovateli, Ministerstvu životního prostředí nebo Ministerstvu obrany. Ačkoliv tedy krajský úřad nebyl v tomto konkrétním případě k vydání daných rozhodnutí věcně příslušný, jelikož se týkala rybářského revíru vyhlášeného na území, v němž se nacházejí hraniční vody, obecně mu vydávání tohoto typu rozhodnutí (rozhodnutí o změně rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru a o ustanovení rybářského hospodáře) přísluší. V tomto směru se jedná o obdobnou situaci, jakou Nejvyšší správní soud posuzoval v již zmiňovaných rozsudcích za dne 11. 12. 2013, č. j. 6 Ads 62/2013-57, a ze dne 23. 4. 2014, č. j. 6 Ads 87/2013-131. Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od závěrů vyřčených v uvedených rozsudcích odchýlit. Krajské úřady obecně jsou oprávněny rozhodovat o vyhlašování rybářských revírů či o změnách těchto rozhodnutí a o ustanovování rybářských hospodářů, nelze tedy bez dalšího konstatovat, že krajský úřad nebyl k vydání sporných rozhodnutí vůbec věcně příslušný.

[37] Uvedený závěr nemůže zvrátit ani stěžovatelem předestřená argumentace týkající se zájmu zákonodárce na tom, aby o vyhlášení či změně rybářského revíru, v němž se nacházejí hraniční vody, rozhodoval právě stěžovatel. Nejvyšší správní soud nepochybuje o tom, že

pokračování

zákonodárce zakotvením zvláštní úpravy věcné příslušnosti v uvedených případech jistě směřoval k naplnění určitého zájmu (obdobně jako v případě stanovení věcné příslušnosti orgánů veterinární správy k rozhodování v oblasti kontroly potravin v určitých specifických případech) a že dle zákonodárce bylo optimální jím zvolené rozvržení věcné příslušnosti jednotlivých správních orgánů. To však nic nemění na celkové koncepci zákonného vymezení působnosti orgánů vykonávajících státní správu rybářství, z níž vyplývá, že krajské úřady jsou příslušné (a tedy bezpochyby způsobilé) k tomu vydávat daný typ rozhodnutí. Skutečnost, že v dílčí množině případů, k jejichž rozhodování je věcně příslušný stěžovatel, je zapotřebí zohlednit některé specifické otázky vyplývající z přítomnosti hraničních vod v daném rybářském revíru, ještě nepředstavuje natolik zásadní okolnost, aby se jednalo o zcela jiný druh rozhodnutí, k jehož vydání by krajský úřad již nebyl vůbec věcně příslušný.

[38] Poukazuje-li stěžovatel na možnost, že by se o vydání rozhodnutí věcně nepřislušným krajským úřadem mohl dozvědět až po uplynutí lhůt k uplatnění opravných či dozorčích prostředků, popřípadě by se o něm nemusel dozvědět vůbec, a na případné mezinárodněprávní důsledky pochybení krajského úřadu při vydávání takového rozhodnutí týkajícího se hraničních vod, je třeba upozornit na to, že příslušný rybářský orgán je dle § 4 odst. 9 zákona o rybářství povinen zaslat stěžovateli do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru nebo rozhodnutí o změně rozhodnutí o vyhlášení rybářského revíru anebo rozhodnutí o zrušení rybářského revíru stejnopis tohoto rozhodnutí, přičemž stěžovatel vedl dle § 22 odst. 6 (nyní odst. 7) písm. a) až c) zákona o rybářství evidenci všech těchto rozhodnutí. Kromě toho se daná rozhodnutí v souladu s § 4 odst. 8 zákona o rybářství doručují veřejnou vyhláškou vyvěšením po dobu 30 dnů na úřední desce krajského úřadu kraje, ve kterém se rybářský revír nachází. Stěžovatel se tedy o všech takových rozhodnutích nepochybně má možnost včas dozvědět a případně na ně reagovat.

[39] Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožnil se závěrem městského soudu o tom, že věcná nepřislušnost krajského úřadu v nyní posuzované věci nebyla vadou zjevnou, kterou by byl schopen rozpoznat i právní laik obeznámený se základními okolnostmi posuzovaného případu. Jak již bylo uvedeno výše, krajský úřad byl oprávněn vydávat daný typ rozhodnutí, nedostatek věcné příslušnosti tkvěl pouze v geografickém vymezení konkrétního revíru, o němž bylo rozhodováno. Věcná příslušnost stěžovatele (resp. nepřislušnost krajského úřadu) tedy byla patrná až po prostudování mapového podkladu zachycujícího daný rybářský revír a mezinárodní Smlouvy mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo o hraničním dokumentárním díle společných státních hranic vyhlášenou pod č. 37/2002 Sb. m. s., a to při znalosti zvláštní zákonné úpravy obsažené v § 22 odst. 2 zákona o rybářství, nelze tedy hovořit o zcela triviální úvaze. Nejvyšší správní soud dodává, že ač by se na první pohled mohlo zdát, že věcnou nepřislušnost krajského úřadu mohla signalizovat již skutečnost, že svými rozhodnutími měnil rozhodnutí vydaná stěžovatelem, tedy nadřízeným správním orgánem, není tomu tak. Rozhodnutí stěžovatele ze dne 10. 11. 2000, č. j. 2645/179/2000-2220, totiž bylo vydáno ještě za účinnosti předchozího zákona č. 102/1963 Sb., o rybářství, přičemž dle § 7 odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 28. 11. 2000, bylo k „*vytváření rybářských revírů*“ věcně příslušné vždy Ministerstvo zemědělství. Skutečnost, že krajské úřady rozhodovaly ve věcech, o nichž dříve rozhodoval stěžovatel, tedy byla předpokládaným důsledkem změny právní úpravy.

[40] Pokud jde o stěžovatelem zmiňovanou judikaturu, uvádí Nejvyšší správní soud, že se tyto rozsudky vztahují k případům odlišným od nyní posuzované věci. V rozsudku ze dne 7. 5. 1999, sp. zn. 5 A 21/98, Vrchní soud v Praze považoval za nicotné rozhodnutí okresního úřadu o zrušení bažantnice s odůvodněním, že relevantní právní úprava zakládala toliko „kompetenci okresních úřadů k řízení a rozhodnutí ve věci zřízení bažantnice, a nikoliv k řízení a rozhodnutí ve věci zrušení uznané bažantnice“. Citovaný rozsudek je tedy založen na absenci pravomoci správního orgánu vydat daný typ rozhodnutí, což není nyní posuzovaný případ, navíc judikatura někdejšího správního úseku Vrchního soudu v Praze je pro nynější Nejvyšší správní soud i přes skutečnost, že vrchní soud rozhodoval před přijetím nynějšího správního řádu definujícího ve svém § 77 odst. 1 nicotnost správního rozhodnutí, jistě inspirativní, nikoliv však závazná. V rozsudku ze dne 19. 5. 2010, č. j. 1 As 36/2010-44, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru o absolutní věcné nepříslušnosti obecního úřadu k projednání přestupku, kterého se dopustil příslušník Hasičského záchranného sboru České republiky, a k rozhodnutí o něm. Stěžejním důvodem, z něhož tento závěr vycházel, však bylo to, že dle relevantní právní úpravy nemělo být jednání, které mělo znaky přestupku a jehož se dopustili příslušníci bezpečnostních sborů, posuzováno obecním úřadem v rámci řízení podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ale příslušným služebním funkcionářem v řízení podle § 186 a násl. zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (viz bod 15 odůvodnění uvedeného rozsudku). V tehdy posuzovaném případě tedy obecní úřad rozhodl o věci, která měla být projednána jiným správním orgánem v jiném typu řízení, jenž vykazovalo oproti řízení, v němž rozhodl obecní úřad, řadu specifik, přičemž obecní úřad vůbec nebyl oprávněn odpovídající typ řízení vést a rozhodovat v něm. Naproti tomu v nyní posuzovaném případě se jedná o situaci, kdy krajský úřad sice nebyl k vydání rozhodnutí o daném revíru věcně příslušný, obecně však daný typ řízení byl oprávněn vést a vydávat stejný typ rozhodnutí.

IV.

Závěr a náklady řízení

[41] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[42] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, náleží mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. V řízení před Nejvyšším správním soudem byl žalobce zastoupen advokátem JUDr. Robertem Jehnem, takže mu náleží náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením; pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 odst. 5 advokátního tarifu činí sazba odměny za jeden úkon právní služby 3100 Kč. Zástupce žalobce učinil v řízení jeden úkon právní služby, a to vyjádření ke kasační stížnosti, jež je písemným podáním ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za tento úkon právní služby náleží rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Náklady spojené s podáním ze dne 18. 5. 2023 Nejvyšší správní soud žalobci nepřiznal, neboť je nepovažoval za účelně vynaložené. V tomto podání již žalobce neuvedl v zásadě nic nového, pouze rozhojnil již uplatněnou argumentaci o dalším odkazy na judikaturu potvrzující závěry soudních rozhodnutí, na která odkázal

pokračování

v předchozím podání. Žalobce nárokoval rovněž náhradu za úkon právní služby spočívající v poradě s klientem po obdržení kasační stížnosti, provedení tohoto úkonu však žalobce nijak nedoložil, Nejvyšší správní soud mu tedy ani tuto náhradu nemohl přiznat. Náhrada nákladů řízení účelně vynaložených žalobcem tedy činí 3400 Kč, k čemuž je třeba ještě přičíst částku odpovídající DPH 21 %; celkem je tedy stěžovatel povinen žalobci uhradit částku 4114 Kč. K tomu mu Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

[43] Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že zdejší soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 26. května 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu